

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **J. P.**
b) **E. P.**
oba bytem S., V. P.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. 149558/2015/KUSK, o umístění stavby,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou dne 13. 1. 2016 zdejšímu soudu domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Velké Popovice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28. 8. 2015, č. j. 02625/15/SU, sp. zn. 02214/15/SU/Hy, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby nepodsklepeného dvoupodlažního rodinného domu o 1 bytové jednotce, napojení elektrických rozvodů na zařízení ČEZ Distribuce a.s., dešťové kanalizace svedené do vsaku, zpevněných ploch, oplocení na pozemku parcelní číslo X v katastrálním území Velké Popovice, a vodovodní a kanalizační přípojky na pozemcích parcelní číslo X, X a X v katastrálním území Velké Popovice (dále jen „stavba“) podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

2. Žalobci vytkli žalovanému, že potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, které odůvodňovalo zamítnutí jejich žádosti o umístění stavby tím, že stavba není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona a že umístěním a realizací stavby by mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy, aniž by bylo blíže vymezeno, s jakými konkrétními požadavky je stavba v rozporu. Žalobci tak napadenému rozhodnutí vytýkají, že je zcela obecné, když z něj není zřejmé, co konkrétně brání umístění stavby, resp. že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalobci dále poukázali na skutečnost, že stavba je v souladu s funkčním využitím stanoveným územním plánem obce Velké Popovice. Zásady územního rozvoje Středočeského kraje byly v části, vymezující koridor železniční tratě č. 220 Praha - Benešov - Mezno, zrušeny rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 50 A 14/2014-157. Neumístění stavby pak nelze odůvodnit odkazem na Územně analytické podklady, neboť tyto nestanoví využití území závazně. Politika územního rozvoje je pak obecným koncepčním nástrojem, který ostatním orgánům státní správy a územně samosprávným celkům stanoví úkoly v oblasti územního plánování, ale nelze z ní ničeho dovozovat ve vztahu k území jednotlivých obcí. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009-59. Koridory dopravní infrastruktury jsou v Politice územního rozvoje vymezeny body, jež mají spojit, ale nelze z nich dovodit, kudy přesně mají takové koridory vést. Obec Velké Popovice není v Politice územního rozvoje zmíněna. Žalovaný měl vyjít ze schváleného územního plánu obce, který je pro rozhodování v území závazný. Obec nemůže v územním plánu vytvořit územní rezervu v předpokládaném koridoru, není-li takový koridor nikde stanoven. Nelze předjímat, kde bude koridor nakonec vymezen. Pro umístění stavby není z hlediska územního plánování dána žádná překážka.
4. Žalobci tak navrhli, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Politika územního rozvoje vymezuje pod čl. 85 položkou C-E v předmětném území koridor, který je nedílnou součástí panevropského multimodálního koridoru X. Zásady územního rozvoje Středočeského kraje tento koridor převzaly a vymezily jej jako veřejně prospěšnou stavbu pod položkou D204 trať Praha - České Budějovice, úsek Praha - Bystřice u Benešova, avšak v části textového i grafického vymezení koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu D 204 byly zrušeny rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 50 A 14/2014-157. Žalovaný však s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, zdůraznil, že obec je povinna uvést územní plán do souladu s územně plánovací dokumentací a politikou územního rozvoje. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2011, č. j. 6 Ao 2/2011-27, dle kterého nemůže obec jednoznačným způsobem napláňovat vedení koridoru silnice, aniž by měla postaveno najisto, kudy silnice povede; může však území, které by mohlo být zasaženo plánovanou výstavbou silnice zařadit do územních rezerv. Z citované judikatury žalovaný dovodil, že v případě zrušení příslušné části zásad územního rozvoje, by měla obec ve svém územním plánu vytvořit územní rezervu v předpokládaném koridoru. V předmětném prostoru nelze do upřesnění koridoru povolovat stavby a rozhodovat podle stávajícího územního plánu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných námitek,

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci podali dne 27. 7. 2015 u stavebního úřadu současně žádost o územní souhlas a ohlášení stavebního záměru podle § 96a odst. 1 stavebního zákona. Dne 26. 8. 2015 vydal stavební úřad usnesení o projednání záměru v územním řízení, sp. zn. 02214/15/SU/Hy, č. j. 02606/15/SU, kterým rozhodl o provedení územního řízení podle § 96a odst. 4 a § 96 odst. 5 stavebního zákona (výrok I.) a současně sdělil, že podané ohlášení stavebního záměru nemá podle § 96a odst. 4 stavebního zákona právní účinky (výrok II.).
8. Dne 28. 8. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí (č. j. 02625/15/SU), kterým zamítl žádost žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad toto rozhodnutí odůvodnil tím, že dotčené pozemky jsou dle schváleného územního plánu obce Velké Popovice ze dne 19. 4. 2000 součástí zastavěného území v ploše označené jako plochy bydlení v rodinných domech městského typu. Dne 22. 2. 2012 nabyly účinnosti Zásady územního rozvoje Středočeského kraje (dále jen „ZÚR SK“), které na území obce Velké Popovice vymezily dopravní koridor železniční tratě č. 220-VPS D204. Pozemky dotčené záměrem jsou situovány v území, které ZÚR SK určily k umístění dopravního koridoru železniční tratě č. 220 Praha – České Budějovice, vymezeného v Politice územního rozvoje ČR 2008 jako C-E 551, který je součástí IV. tranzitního koridoru AGC E 55, jako veřejně prospěšná stavba D 204 Koridor železniční tratě č. 220 : úsek Praha – Bystřice u Benešova, vymezené v ZÚR SK. ZÚR SK stanovují pro územní plánování ochranu koridoru v šířce 600 m, 300 m na obě strany od osy navržené trasy. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 50 A 14/2014 - 157, bylo zrušeno opatření obecné povahy – ZÚR SK, schválené usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části textového a grafického vymezení koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu „D204 pro trať Praha - České Budějovice, úsek Strančice - Bystřice u Benešova“, a to dnem právní moci rozsudku. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 8. 7. 2015. Proti tomuto rozsudku podal Středočeský kraj kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud zatím nerozhodl. Stavební úřad v odůvodnění dále poukázal na to, že vzhledem k tomu, že nemá k dispozici územně plánovací dokumentaci vydanou po schválení PÚR ČR 2008, musí při rozhodování v území přímo uplatňovat Politiku územního rozvoje. Dle aktualizace č. 1 Politiky územního rozvoje ze dne 15. 4. 2015, je mj. i na území obce Velké Popovice vymezen v čl. 85 koridor konvenční železniční dopravy C - E 551 Praha - Benešov - Veselí nad Lužnicí - České Budějovice - Horní Dvořiště - hranice ČR/Rakousko (Linz). Z grafických materiálů, podle kterých stavební úřad posuzoval žádost o umístění stavby, nelze přesně určit konkrétní pozemky dotčené navrhovaným koridorem, toto bude možné, až po aktualizaci Zásad územního rozvoje, územně analytických podkladů, příp. územně plánovací dokumentace. Dále stavební úřad uvedl, že předložená projektová dokumentace není v souladu s vyhláškou č. 499/2006. Sb. Z důvodu procesní ekonomie stavební úřad žalobce nevyzýval k doplnění projektové dokumentace, když v současné době nelze povolit umístění a provedení stavby. Po posouzení návrhu a jeho souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona došel stavební úřad k závěru, že záměr žadatelů umístit na pozemku parc.č. X stavbu rodinného domu včetně inženýrských sítí na pozemcích parc.č. X, X v katastrálním území Velké Popovice, není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona a že by umístěním a realizací stavby mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a zvláštními právními předpisy a z tohoto

důvodu žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu zamítl. Z grafické dokumentace dotčeného území založené ve správním spise soud zjistil, že plánovaný železniční koridor vede středem obce Velké Popovice, ve kterém se nalézá také pozemek žalobců parc. č. X.

9. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci dne 10. 9. 2015 odvolání k žalovanému, ve kterém namítli, že rozhodnutí stavebního úřadu je zcela obecné a nepřezkoumatelné a dále, že stavba je v souladu s funkčním využitím stanoveným územním plánem obce Velké Popovice. Předmětný koridor železniční tratě vymezený v ZÚR SK byl zrušen. Územně analytické podklady nestanoví využití území závazně. Politika územního rozvoje je obecným koncepčním nástrojem, ze kterého nelze ničeho dovozovat ve vztahu k území jednotlivých obcí. Není-li v Politice územního rozvoje ani v ZÚR SK stanoveno, že na území obce Velké Popovice nelze realizovat stavby z důvodu vedení nějakého koridoru dopravní infrastruktury, je pro posouzení přípustnosti umístění stavby rozhodný územní plán obce Velké Popovice.
10. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které odůvodnil tím, že rozhodnutí stavebního úřadu není obecné a nepřezkoumatelné, neboť bylo srozumitelně odůvodněno. Žalovaný zrekapituloval hierarchii nástrojů územního plánování s tím, že základním nástrojem je politika územního rozvoje, navazujícím a podrobnějším dokumentem zásady územního rozvoje zpracovávané pro jednotlivé kraje, dalším podrobnějším dokumentem územní plán, případně regulační plán. Z této hierarchie vyplývá, že pro územní plán jsou závazné jak zásady územního rozvoje, tak politika územního rozvoje. Žalovaný pak odkázal na výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že pokud došlo ke zrušení předmětné části zásad územního rozvoje, měla obec ve svém územním plánu vytvořit územní rezervu v předpokládaném koridoru trati dle politiky územního rozvoje, přičemž do doby, než bude koridor upřesněn, nelze v dotčeném prostoru povolovat stavby a rozhodovat podle stávajícího územního plánu.
11. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že žalobci vlastní ve společném jmění manželů pozemek parcelní číslo X v katastrálním území Velké Popovice.
12. Z usnesení vlády ČR ze dne 15. 4. 2015 č. 276, o Aktualizaci Politiky územního rozvoje ČR, bylo zjištěno, že byla schválena Aktualizace č. 1 Politiky územního rozvoje ČR (dále jen „PÚR“). Z bodu 5.2 PÚR vyplývá, že mimo jiné vymezuje koridor konvenční železniční dopravy označený jako C-E551, který je vymezen následujícím způsobem: „*Praha - Benešov - Veselí nad Lužnicí - České Budějovice - Horní Dvořiště - hranice ČR / Rakousko (Linz)*“, s tím, že „*se jedná o tratě č. 221 Praha - Benešov, č. 220 Benešov - České Budějovice a č. 196 České Budějovice - Horní Dvořiště*“. Jako důvod vymezení je uvedeno: „*Zvýšení atraktivity a kapacity železniční dopravy na hlavních mezinárodních tazích, zařazených do tranzitních železničních koridorů. Splnění požadavků TEN-T, AGC a AGTCP.* Ve schématu 4 - Doprava železniční je pak koridor C-E551 graficky znázorněn.
13. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 50 A 14/2014-157, bylo zjištěno, že opatření obecné povahy – ZÚR SK, schválené usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části textového a grafického vymezení koridoru pro veřejně prospěšnou stavbu „D204 pro trať Praha - České Budějovice, úsek Strančice - Bystřice u Benešova, byly zrušeny dnem právní moci tohoto rozsudku. Z tohoto rozsudku vyplývá, že z grafické části ZÚR vyplynulo, že trasa koridoru vedla

přímo přes území obce Velké Popovice. Za této situace dospěl soud k závěru, že Středočeský kraj měl při vymezení předmětného koridoru železniční tratě D204 v úseku Strančice - Bystřice u Benešova zohlednit územní plán obce Velké Popovice a vyhodnotit především, zda koridor nebude nepřiměřeně zasahovat do již zastavěného nebo k zastavění územním plánem určeného území, v němž se nacházejí nemovitosti obyvatel obce. Soud dále konstatoval, že si je vědom, že není vyloučeno, aby záměr obsažený v ZÚR SK vedl přes již zastavěné nebo v budoucnu zastavitelné území obce. Aby tomu tak mohlo být, měly ZÚR SK v tomto ohledu obsahovat odpovídající odůvodnění vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu věci. Soud tedy uzavřel, že ZÚR jsou v dané věci, resp. části nepřezkoumatelné. Proti tomuto rozsudku podal Středočeský kraj kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 156/2015 -114.

14. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností tkvící v nedostatku důvodů správního rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami žalobců a rozhodnutí dostatečně odůvodnil vzhledem k požadavkům zákona. Žalovaný k námitce žalobců, že umístění stavby je v souladu s územním plánem obce Velké Popovice, a že ZÚR SK byly v příslušné části zrušeny, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dovedl, že obec Velké Popovice měla ve svém územním plánu vytvořit územní rezervu v předpokládaném koridoru. K námitce žalobců, že PÚR je pouze obecným koncepčním nástrojem a že závazným vymezením koridoru dopravní infrastruktury se rozumí uvedení míst, která mají být záměrem spojena, přičemž grafická schémata mají pouze orientační význam, žalovaný uvedl, že PÚR vymezuje koridor C-E551, který byl textově a graficky vymezen v ZÚR SK v předmětném území, byly-li ZÚR SK zrušeny, měla být v územním plánu obce vytvořena v předpokládaném koridoru územní rezerva; do upřesnění koridoru nelze v dotčeném prostoru stavbu povolit. K námitce žalobců, že Územně analytické podklady nestanoví využití území závazně, tj. že odkazem na vymezení záměru v těchto podkladech nelze odůvodnit neumístění stavby, žalovaný uvedl, že žalobcům je třeba dát v této části za pravdu, nicméně tato skutečnost nic nemění na tom, že do upřesnění trasy koridoru obecně vymezeného v PÚR nelze povolovat v místě jeho předpokládaného vedení stavby. Z napadeného rozhodnutí lze zjistit, jak bylo rozhodnuto, o čem bylo rozhodnuto a proč bylo rozhodnuto zrovna tak, jak bylo. Námitka nepřezkoumatelnosti proto nebyla shledána důvodnou, když rozhodnutí je srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Sami žalobci s vyslovenými právními závěry v žalobě polemizují, a je tak evidentní, že napadené rozhodnutí jim není nesrozumitelné a že jsou jim jeho důvody známy.
15. Soud se dále zabýval dalšími žalobními námitkami, tj. že umístění stavby není z hlediska územního plánování dána žádná překážka, když stavba je v souladu s funkčním využitím stanoveným územním plánem obce Velké Popovice, že ZÚR SK byly v předmětné části vymezující koridor v obci Velké Popovice zrušeny a že z PÚR nelze dovodit, kudy přesně má předmětný koridor vést a že obec Velké Popovice není v PÚR zmíněna.
16. Stavební zákon v části třetí, hlavě třetí, obsahuje ustanovení o politice územního rozvoje (díl 2) a o územně plánovacích dokumentacích (díl 3), jež představují zásady územního rozvoje (oddíl 1) a územní plán (oddíl 2). Konkrétní území tedy má být regulováno pomocí tří dokumentů, které musí být vzájemně souladné. Tento soulad je ve stavebním zákoně zajištěn zejména pomocí § 36 odst. 5 a § 53 odst. 4 písm. a), tj. závazností zásad územního rozvoje pro pořizování a vydávání územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování

v území a tomu odpovídající povinnosti pořizovatele územního plánu přezkoumat soulad návrhu územního plánu mimo jiné i s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Taktéž nadřízený orgán pořizovatele posuzuje soulad pořizované a nadřazené dokumentace v rámci svého stanoviska k návrhu (§ 37 odst. 9, § 50 odst. 7 stavebního zákona).

17. Pokud územně plánovací dokumentace nižšího stupně (územní plán obce) nerespektuje nadřazenou územně plánovací dokumentaci, může dojít k zásadním střetům v území a neřešitelným problémům při realizaci zájmů a staveb krajské nebo celostátní úrovně (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2011, č. j. 6 Ao 2/2011-27).
18. Mezi dokumenty regulujícími územní plánování na určitém území je vztah hierarchie. Tato hierarchie neplatí pouze mezi nejbližšími úrovněmi, tj. pouze mezi politikou územního rozvoje a zásadami územního rozvoje na jedné straně a mezi zásadami územního rozvoje a územním plánem na straně druhé, ale i mezi politikou územního rozvoje a územním plánem. Obec je tak při vymezení územní rezervy v územním plánu povinna vycházet z politiky územního rozvoje a zohlednit skutečnost, že je zvažován koridor železniční tratě na území obce. Obec je současně povinna zohlednit zrušení zásad územního rozvoje, kterým zásadně přísluší vymezení ploch nadmístního významu. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona mohou být záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyhloučí. Institut územní rezervy odpovídá § 43 odst. 1 stavebního zákona a současně je fakticky jediným možným způsobem řešení za situace, kdy stále dochází k upřesňování projednávaného záměru koridoru železniční tratě - srovnej bod 49, 52 a 54 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 - 70. Tento rozsudek byl předmětem řízení o ústavní stížnosti, které bylo skončeno usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. I. ÚS 2152/15, jímž byla ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.
19. Soulad územního plánu obce nebo jeho změny s nadřazenou územně plánovací dokumentací se posuzuje zásadně podle právního stavu ke dni schválení územního plánu nebo jeho změny (srovnej bod 116 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185).
20. Rozhodnutí o pořízení územního plánu je zcela na úvaze zastupitelstva obce. Zastupitelstvo však musí při svém rozhodování, zda (nový) územní plán nebo jeho změnu pořídí či nikoli, respektovat některé požadavky plynoucí ze stavebního zákona. Zastupitelstvo je při úvahách, zda pořídí územní plán nebo jeho změnu, vázáno povinnostmi vyplývajících z § 54 odst. 4 a 5 stavebního zákona, tj. obec je povinna uvést svůj územní plán do souladu se zásadami územního rozvoje nebo politikou územního rozvoje a s rozhodnutím o změně či zrušení rozhodnutí o námitkách (srov. Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014, k § 44).
21. Podle ustanovení § 54 odst. 5 stavebního zákona je obec povinna uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem a následně schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu,

kteřé jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem nebo s politikou územního rozvoje.

22. Z výše uvedeného je zřejmé, že stavba žalobců má být umístěna v území, které je dle územního plánu obce Velké Popovice označeno jako „*plochy k bydlení v rodinných domech městského typu - BM*“. Skutečnost, že je stavba žalobců v souladu s územním plánem obce Velké Popovice, nebyla mezi účastníky řízení sporná. Mezi stranami řízení nebylo ani sporné, že územní plán obce Velké Popovice byl naposledy měněn v roce 2009, ZÚR SK, vymezující na území obce Velké Popovice dopravní koridor železniční tratě, nabyly účinnosti dne 22. 2. 2012 a dne 15. 4. 2015 byla aktualizována PÚR z roku 2008, která vymezuje koridor železniční tratě. Rovněž není sporné, že ZÚR SK byly v části textového a grafického vymezení železničního koridoru na území obce Velké Popovice zrušeny rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 50 A 14/2014-157, přičemž nové ZÚR SK nebyly ke dni vydání rozhodnutí žalovaného přijaty.
23. V dané věci je třeba zohlednit celkové okolnosti daného případu. Z výše citované judikatury vyplývá, že územní plán obce Velké Popovice by měl být uveden do souladu s PÚR. Lze přisvědčit žalobcům, že PÚR jednoznačně nevymezuje vedení koridoru železniční tratě, když PÚR vymezuje předmětný železniční koridor pouze uvedením hlavních bodů (Praha - Benešov - Veselí nad Lužnicí - České Budějovice - Horní Dvořiště - hranice ČR/Rakousko (Linz), přičemž jeho zpřesnění přísluší ZÚR SK. Nelze však přehlédnout, že ve zrušených ZÚR byl železniční koridor veden předmětným územím obce Velké Popovice, byť bylo příslušné části ZÚR SK vytknuto, že v nich mělo být vyhodnoceno, zda koridor nebude nepřiměřeně zasahovat do již zastavěného nebo k zastavění územním plánem určeného území. Současně však není do budoucna vyloučeno, že by záměr obsažený v ZÚR SK vedl přes již zastavěné nebo v budoucnu zastavitelné území obce. V daném případě je třeba vážit mnohé zájmy, a to nejen zájmy žalobců, ale i zájmy celé územní korporace, jejích občanů a rovněž nadmístní a celostátní veřejné zájmy. Důvodem vymezení koridoru v PÚR je zvýšení atraktivity a kapacity železniční dopravy na hlavních mezinárodních tazích zařazených do tranzitních železničních koridorů a splnění požadavků TEN-T, AGC a AGTC, což lze kvalifikovat jako nadmístní a celostátní veřejný zájem. Soud nesouhlasí s názorem žalobců, že pokud byly ZÚR SK zrušeny, je možné v dotčeném území umísťovat stavby bez omezení a bez zohlednění PÚR, resp. záměru vybudovat v dotčeném území koridor železniční tratě. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že obec Velké Popovice měla v daném případě využít institut územní rezervy a reagovat tak na možnost vedení koridoru železniční tratě jejím územím. Územní rezerva je prostorem, jehož případné/budoucí využití pro uvažovaný záměr se má teprve prověřit. Územní rezerva by představovala pouze ochranu dočasnou, a to do doby než bude přijat definitivní závěr, kudy předmětný koridor povede. Tento institut představuje ze své podstaty relativně šetrné omezení vlastnického práva, neboť zakazuje pouze ty změny v území, které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit (§ 36 odst. 1 stavebního zákona). Dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu není vymezení územní rezervy při neexistenci zásad územního rozvoje nezákonné.
24. Za situace, kdy není přijat definitivní závěr, kudy předmětný koridor povede a kdy je současně jednou z plánovaných možností vymezení koridoru na předmětných pozemcích, nelze učinit jednoznačný závěr o souladu stavby s územně plánovací dokumentací (politikou územního rozvoje), a umístění stavby nelze v takovém případě povolit. Nelze rozhodnout podle příslušné části územního plánu, když nelze s přihlédnutím k celkovým

okolnostem daného případu vyloučit její rozpor s politikou územního rozvoje. Soud má za to, že takový zásah do vlastnických práv žalobců je v porovnání s ochranou veřejného zájmu, k němuž má nepovolení umístění stavby sloužit, přiměřený.

25. Soud dále dodává, že s ohledem na důvod, pro nějž byly ZÚR SK zrušeny, nelze vyloučit, že koridor bude po odstranění vytknutých nedostatků vymezen opět na území obce Velké Popovice. Zrušení ZÚR SK proto nemá za následek, že by pominuly důvody dle § 54 odst. 5 stavebního zákona, tedy že by bez úpravy územního plánu bylo možné postupovat podle něho. Obec ovšem na vydání ZÚR SK ani na jejich zrušení nijak nereagovala, např. vymezením územní rezervy, a neuvedla územní plán do souladu se ZÚR SK. Proto stále platí, že dle územního plánu obce Velké Popovice nelze rozhodovat.
26. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobci nebyli ve věci úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady (nad rámec jeho běžné úřední činnosti) v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu